

Ο ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΗΡ ΗΜΩΝ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΛΑΝΑΣ

«Κορυφαία έκφραση της αληθινής κατά Χριστόν ζωής του κάθε συνειδητού πιστού και πιο πολύ του πραγματικού και τελείου Ιερέως, αποτελεί η ζωή και το έργο του αγίου Ιερέως Νικολάου του Πλανά, αγίου των ημερών μας.

Η ωραία, η εύανδρος και αγιοτόκος Νάξος, είχε την θεία εύνοια και ευλογία να είναι η Γενέτειρά του. Γεννήθηκε το έτος 1851. Οι γονείς του, Καπετάν Γιάννης και Αυγουστίνα ήταν άνθρωποι ευσεβείς και καλοκάγαθοι, όπως όλοι οι νησιώτες, και εύποροι. Είχαν και ένα εμπορικό καΐκι, που πήγαινε από τη Νάξο στην Σμύρνη, Κωνσταντινούπολη, ακόμα και στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου. Μέσα σε κάποιο από τα κτήματα τους είχαν και ένα μικρό παρεκκλήσιο αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο. Ο Άγιος Νικόλαος Πλανάς από βρεφικής ηλικίας ήταν αγιασμένος. Τις περισσότερες φορές ως παιδί ήταν στον Ιερό αυτό Ναό και περνούσε πολλές ώρες εκεί ψάλλοντας όσα ήξερε και φορώντας πολλές φορές, αντί ιερατικού φελωνίου, κάποια σεντόνι, μιμούμενος τούς Ιερείς. Μια μέρα έψαλλε τόσο κατανυκτικά, ώστε προκάλεσε τον θαυμασμό των περαστικών.

Η όλη του ζωή από τα παιδικά του χρόνια ακόμα, προέλεγε τη μέλλουσα ζωή και πολιτεία του. Τις θείες θαυματουργικές δυνάμεις έλαβε με την χάρη του Θεού από τα παιδικά του χρόνια. Έτσι, εγνώριζε τον καταποντισμό του καϊκιού τους έξω από την Πόλη, και το είπε στους γονείς του. Τα πρώτα γράμματα έμαθε από τον παππού του - πατέρα της μητέρας του - ιερέα Γεώργιο Μελισσουργό, κοντά στον οποίο έμαθε να διαβάζει το Ιερό Ψαλτήριο. Μαζί του επίσης πήγαινε στις θείες Λειτουργίες και τον διακονούσε στο Ιερό Βήμα, ενώ παράλληλα δεχόταν τανάματα της Θείας Λατρείας.

Όταν ο Άγιος Νικόλαος ήταν δεκατεσσάρων ετών, ο πατέρας του άφησε τον κόσμο αυτό. Έτσι, η μητέρα του μαζί με την αδελφή του ήρθαν στην Αθήνα και πήγε και ο ίδιος μαζί τους. Έμεναν στην περιοχή που είναι μεταξύ του Ι. Ναού του αγίου Ιωάννη της Πλάκας και του Ναού του αγίου Παντελεήμονος Ιλισσού, όπου υπήρχαν πολλοί Ναξιώτες. Μοίρασαν με την αδελφή του την πολύ αξιόλογη πατρική τους περιουσία. Αλλά το μερίδιο του το έκανε ενέχυρο για κάποιο φτωχό, που δεν του το επέστρεψε ποτέ. Έτσι παρέμεινε για όλη του την ζωή φτωχός. Σε ηλικία δέκα επτά ετών συνήψε τίμιο γάμο κατόπιν πιέσεων της μητέρας του, με την Ελένη Προβελεγγίου από τα Κύθηρα. Από τον γάμο αυτό απέκτησε ένα γιό, τον Ιωάννη. Ύστερα απέθανε η σύζυγός του.

Στις 28 Ιουλίου του έτους 1879 χειροτονήθηκε Διάκονος στον Ιερό Ναό Μεταμορφώσεως Σωτήρος Πλάκας. Στις 2 Μαρτίου του 1885 χειροτονήθηκε Πρεσβύτερος και τοποθετήθηκε στον Ιερό Ναό Αγίου Παντελεήμονος Ιλισσού. Και στην Ενορία αυτή και στην Ενορία του Αγίου Ιωάννη της οδού Βουλιαγμένης υπηρέτησε. Στον Άγιο Ελισσαίο λειτουργούσε καθημερινά.

Ο Άγιος Νικόλαος υπήρξε ο άνθρωπος του Θεού, ο λειτουργός ο άγιος του Υψίστου, ο άοκνος ιερουργός και λάτρης του Τριαδικού Θεού. Η μεγάλη του ευλάβεια, η απεριόριστη καλωσύνη του, η υπερβολική του αφιλοχρηματία, η απλότητά του, το ακτινοβόλο ιερατικό του ήθος, η άφθαστη ιεροπρέπειά του, η

ταπεινώσή του, η αγάπη του για την Θεία Λατρεία και οι λοιπές του αρετές, τον καταξίωσαν στη συνείδηση του λαού. Όλοι εσέβοντο τον άγιο Νικόλαο, επίσημοι και αφανείς. Δεν αγάπησε ποτέ του τα πλούτη. Όσα του έδιναν αμέσως τα έδινε στους φτωχούς. Είχε μισθοδοτήσει ένδεκα οικογένειες χηρών και ορφανών. Χρόνια και χρόνια τους έδινε επίδομα μέχρι που τα παιδιά τους έγιναν δεκατεσσάρων ετών. Βοηθούσε νεαρούς Διακόνους στις σπουδές τους. Ενίσχυε υλικά και πνευματικά όσους είχαν ανάγκη. Υπήρξε ο ακαταπόνητος. Για μισό και πλέον αιώνα λειτουργούσε καθημερινά. Λιτός, απέρिटτος σε όλες του τις εκδηλώσεις! Πλούτος του και θησαυρός του, κέντρο της ζωής του η λειτουργική ζωή της Εκκλησίας μας! Άνθρωπος προσευχής, του οποίου η ζωή ήταν μια διακονία πίστεως και αγάπης. Ήταν νηστευτής. Ενήστευε όλες τις Σαρακοστές και το λάδι. Και την νηστεία του Τιμίου Σταυρού την άρχιζε από την 1η Σεπτεμβρίου, μέχρι την 14η. Επίσης και των Ταξιαρχών ενήστευε από τη 1η μέχρι και την 8η Νοεμβρίου. Απλός και πανέξυπνος, εύστοχος στις απαντήσεις του, συνεδύαζε την απλότητα και την ιεροπρέπεια, την αφέλεια με την αγιότητα. Δεν είχε σπουδάσει σε Πανεπιστήμια, ούτε σε Εκκλησιαστικές Σχολές, ούτε σε Λύκεια και Γυμνάσια. Και ίσως να μη φοίτησε και σε καμιά τάξη του τότε Ελληνικού Σχολείου. Όμως άριστα κατείχε την σοφία του Θεού.

Ο Θεός edόξασε τον Άγιο Νικόλαο με το να θαυματοουργεί. Είναι αμέτρητα τα θαύματά του. Εθεράπευε ασθενείς, απεμάκρυνε δαιμόνια, προέλεγε το μέλλοντα, έλυne δύσκολα θέματα, συμβούλευε πρεπόντως. Όμως, ύστερα από μια ζωή αγία, μια ζωή που υπήρξε προσφορά στον Θεό, έπρεπε κι αυτός ως άνθρωπος να αφήσει τον κόσμο αυτό και να οδηγηθεί στην αιώνια και αληθινή ζωή.

Ξημέρωσε η Κυριακή του Ασώτου, 28η Φεβρουαρίου του έτους 1932. Αυτή είναι η μέρα που λειτούργησε για τελευταία φορά στο επίγειο Ιερό Θυσιαστήριο.

Μετά τη Θεία Λειτουργία έχασε τις αισθήσεις του. Οι πιστοί και οι οικείοι του τον φρόντισαν. Αλλά παρ' όλες τις φροντίδες τους, δεν μπόρεσαν να αναστρέψουν την πορεία που είχε πάρει η υγεία του.

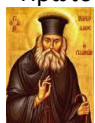
Ήταν δέκα η ώρα το βράδυ της 2ας Μαρτίου του 1932. Έκανε το σημείο του Τιμίου Σταυρού. Ψιθύριζε προσευχές. Είπε:

"Τον δρόμον τετέλευκα!". "Δόξα σοι ο Θεός!". "Η Θείο Χάρη να σας ευλογεί" ...και άλλα, και άφησε τον κόσμο αυτό.

Το πρωί έφεραν το ιερό του λείψανο στον Ναό Αγίου Ιωάννου της Οδού Βουλιαγμένης, εκεί όπου εφημέρευε. Για τρεις μέρες ετέθη σε λαϊκό προσκύνημα. Οι λαϊκές εκδηλώσεις ήταν πρωτοφανείς και το πλήθος του λαού αναρίθμητο. Χιλιάδες λαού κατέφθασαν από το λεκανοπέδιο Αττικής για να αποχαιρετήσουν τον σύγχρονο Άγιο!

Στις 29 Αυγούστου του 1992, τα ιερώτατα και θαυματοργά Λείψανα του Αγίου Νικολάου του Πλανά τοποθετήθηκαν σε ασημένια λάρνακα, που σήμερα βρίσκεται στο δεξιό κλίτος του Ιερού αυτού Ναού».

(Επιμέλεια κειμένου: Αρχιμ. Αλέξανδρος Μοστράτος, Ιεροκήρυξ - Πρωτοσυγκελλεύων Ι. Μητροπόλεως Παροναξίας)

Πηγή: <http://pgdorbas.blogspot.gr/>
(Αναρτήθηκε από [παπα Γιώργης Δορμπαράκης](#))